द्रौपद्या सहिताः पार्थास्तमूचुर्व्विगतज्वराः । त्वया नाथेन गोविन्द दुस्तरामापदं विभो ।
तीर्णाः प्लवमिवासाद्य मज्जमाना महार्णवे । स्वस्ति साधय भद्रन्ते इत्याज्ञातो ययौ पुरीं ।
पाण्डवाश्च महाभाग द्रौपदीसहिताः प्रभो । ऊषुः प्रहृष्टमनसो विहरन्तो वनाद्वनं ।
इति तेऽभिहितं राजन् यत्पृष्टोऽहमिह त्वया । एवं विधान्यलीकानि धार्त्तराष्ट्रैर्दुरात्मभिः ।
पाण्डवेषु वनस्थेषु प्रयुक्तानि वृथाऽभवन् । १५५०

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि कृष्णगमने द्विषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६२ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्मिन् बहुमृगे ऽरण्ये अटमाना महारथाः । काम्यके भरतश्रेष्ठा विजह्रुस्ते यथाऽमराः ।
प्रेक्षमाणा बहुविधान् वनोद्देशान् समन्ततः । यथर्त्तुकालरम्याश्च वनराजीः सुपुष्पिताः ।
पाण्डवा मृगयाशीलाश्चरन्तस्तन्महद्वनं । विजह्रुरिन्द्रप्रतिमाः कञ्चित् कालमरिन्दम ।
ततस्ते यौगपद्येन ययुः सर्व्वे चतुर्द्दिशं । मृगयां पुरुषव्याघ्रा ब्राह्मणार्थे परन्तपाः ।
द्रौपदीमाश्रमे न्यस्य तृणबिन्दोरनुज्ञया । महर्षेर्द्दीप्ततपसो धौम्यस्य च पुरोधसः । १५५०५

ततस्तु राजा सिन्धूनां वार्द्धक्षत्रिर्म्महायशाः । विवाहकामः शाल्वेयान् प्रयातः सोऽभवत्तदा ।
महता परिबर्हेण राजयोग्येन संवृतः । राजभिर्ब्बहुभिः सार्द्धमुपायात् काम्यकञ्च सः ।
तत्रापश्यत् प्रियां भार्य्यां पाण्डवानां यशस्विनीं । तिष्ठन्तीमाश्रमद्वारि द्रौपदीं निर्ज्जने वने ।
विभ्राजमानां वपुषा बिभ्रतीं रूपमुत्तमं । भ्राजयन्तीं वनोद्देशं नीलाभ्रमिव विद्युतं ।
अप्सरा देवकन्या वा माया वा देवनिर्म्मिता । इति कृत्वाऽञ्जलिं सर्व्वे ददृशुस्तामनिन्दितां । १५५८०

ततः स राजा सिन्धूनां वार्द्धक्षत्रिर्जयद्रथः । विस्मितस्त्वनवद्याङ्गीं दृष्ट्वा तां दुष्टमानसः ।
स कोटिकास्यं राजानमब्रवीत् काममोहितः । कस्य त्वेषाऽनवद्याङ्गी यदि वाऽपि न मानुषी ।
विवाहार्थो न मे कश्चिदिमां प्राप्यातिसुन्दरीं । एतामेवाहमादाय गमिष्यामि स्वमालयं ।
गच्छ जानीहि सौम्येनां कस्य वाऽत्र कुतोऽपि वा । किमर्थमागता सुभ्रूरिदं कण्टकितं वनं ।
अपि नाम वरारोहा मामेषा लोकसुन्दरी । भजेदद्यायतापाङ्गी सुदती तनुमध्यमा । १५५८५

अप्यहं कृतकामः स्यामिमां प्राप्य वरस्त्रियं । गच्छ जानीहि को न्वस्या नाथ इत्येव कोटिक ।
स कोटिकास्यस्तच्छ्रुत्वा रथात् प्रस्कन्द्य कुण्डली । उपेत्य पप्रच्छ तदा क्रोष्टा व्याघ्रवधूमिव ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि कोटिकास्यप्रश्ने त्रिषष्ट्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २६३ ॥

॥ कोटिकास्य उवाच ॥ का त्वं कदम्बस्य विनाम्य शाखामेकाश्रमे तिष्ठसि शोभमाना । देदीप्यमानाऽग्निशिखेव नक्तं व्याधूय
माना पवनेन सुभ्रु ।
अतीव रूपेण समन्विता त्वं न चाप्यरण्येषु बिभेषि किन्नु । देवी नु यक्षी यदि दानवी वा वराप्सरा दैत्यवराङ्गना वा ।
वपुष्मती वोरगराजकन्या वनेचरी वा क्षणदाचरस्त्री । यद्येव राज्ञो वरुणस्य पत्नी यमस्य सोमस्य धनेश्वरस्य । १५५९०
धातुर्व्विधातुः सवितुर्व्विभोर्व्वा शक्रस्य वा त्वं सदनात् प्रपन्ना । नह्येव नः पृच्छसि ये वयं स्म नचापि जानीम तवेह नाथं ।
वयं हि मानं तव वर्द्धयन्तः पृच्छाम भद्रे प्रभवं प्रभुञ्च । आचक्ष्व बन्धूंश्च पतिं कुलञ्च तत्त्वेन यच्चेह करोषि कार्य्यं ।